

GOSPOĐA

E L DŽEJMS

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

E L James

THE MISSUS

Copyright © 2023 by Erika James Ltd

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za D.,
s ljubavlju*

Prvo poglavlje

Škiljim pod neumoljivim neonkama dok mi brzi koraci odjekuju na tvrdom, reflektujućem podu.

„Ovuda.“ Doktorka iz hitne službe se zaustavlja i uvodi me u hladnu, jarko osvetljenu prostoriju. U bolničku mrtvačnicu.

Ispod pokrivača na stolu je izlomljeno beživotno telo mog brata.

Šok je nalik zemljotresu, pritiska mi grudi i istiskuje vazduh iz pluća. Ništa nije moglo da me pripremi za ovo.

Kit, moj stariji brat.

Moj oslonac.

Kit, dvanaesti grof od Trevetika.

Mrtav.

„Da. To je on“, izgovaram kao da su mi usta puna pamuka.

„Hvala, grofe Trevetiče“, odgovara doktorka.

Sranje. Sad sam ja grof!

Spuštam pogled na Kita.

Ali to nije on. *Ja sam na stolu – ležim, izubijan i slomljen... hladan... mrtav.*

Ja? Kako?

Iz ležećeg položaja gledam kako se Kit naginje i ljubi me u čelo. „Zbogom, drkadžijo“, prokrklja, promukao od

neprolivenih suza koje mu zapinju u grlu. „Možeš ti to. Rođen si za ovo.“ Upućuje mi onaj zajedljiv, iskren osmeh koji čuva za retke trenutke kad uprska nešto.

Kite! Ne! Sve si pobrkao.

Čekaj!

„Možeš ti to, Rezervo“, kaže. „Ti si srećni broj trinaest.“ Osmeh mu čili i on nestaje. A ja ponovo gledam naniže u njega, naginjem se nad njegovim usnulim telom. Međutim, njegovo izubijano telo otkriva da – on ne spava, već je mrtav.

Ne! Kite! Reči su mi zaglavljene u grlu stegnutom od strahovite tuge.

Ne! Ne!

Budim se ustutnjalog srca.

Gde sam?

Potrebna mi je nanosekunda da se orijentišem dok mi se oči privikavaju na polumrak. Alesija je sklupčana uz mene, s glavom na mojim grudima i dlanom raširenim na mom stomaku. Duboko udišem da se priblerem dok se strava povlači kao blagi morski talas.

Nalazim se u Kukešu, u severnoj Albaniji, u kući njenih roditelja. Zora je tek šapat na nebu s druge strane jezera.

Alesija je tu. Sa mnom. Na sigurnom je i čvrsto spava. Obazrivo pojačavam stisak oko njenog ramena i ljubim joj kosu, udišući njen miris. Blaga aroma lavande, ruža i moje preslatke devojke umiruje mi čula, ali ih i nadražuje.

Telo mi se budi; želja, vruća i teška, teče nizvodno.

Želim je. Ponovo.

To je novo – ova želja, ali postala je prirodna, deo mene, a jača je kad sam s Alesijom. Ona je toliko primamljiva i divna da žudim za njom kao zavisnik. Međutim, odolevam želji da je probudim – prošla je kroz devet krugova pakla.

Ponovo.

Jebiga.

Uspevam da smirim telo pa zatvaram oči jer ljutnja i kajanje ponovo izbijaju na površinu. Dozvolio sam da mi Alesija isklizne između prstiju. Dozvolio sam da je onaj nasilni seronja, njen „verenik“ otme. Ne želim da znam šta je preživela, ali njene posekotine i modrice nagoveštavaju užasnu priču.

Neću dozvoliti da joj se to ikad ponovo dogodi.

Hvala bogu da je na sigurnom.

Pusti je da spava.

Nežno se igram pramenom njene kose i, kao i uvek, divim koliko je mekana. Prinosim je usnama i blago prelazim usnama po njoj.

Moja ljubav. Moja prelepa, hrabra devojka.

Pregrmela je toliko toga za veoma kratko vreme: postala je žrtva trgovine ljudima, bila je beskućnica, našla je posao... i zaljubila se u mene.

Moja slatka spremačica.

Koja će mi uskoro postati žena.

Ponovo zatvaram oči, pribijam se uz nju tražeći njenu toplotu, pa tonem u san.

Prenem se iz sna jer me je nešto trglo – nešto spolja.

Šta je to bilo?

Jutro je – svetlost u sobi je jača.

„Alesija!“

Njena majka je zove.

Sranje! Uspavali smo se!

„Alesija! Probudi se. Majka te zove.“ Ljubim je u čelo. Ona gundča dok se izvlačim iz njenog zagrljaja i sedam. „Alesija! Hajde! Tvoj otac će nas ubiti ako te uhvati ovde.“

Sinoćna slika njenog oca s pumparicom nezvano mi se vraća u glavu.

Oženićeš se mojom ćerkom.

Majka je ponovo zove, a Alesija otvara oči, trepćući da se rasani. Raščupana, pospana i neodoljiva, podiže pogled prema meni pa mi se vedro osmehne. Načas zaboravljam na pretnju njenog oca s kažiprstom na obaraču.

„Dobro jutro, lepotice.“ Pomilujem je po obrazu, pazeći da ne dodirnem ogrebotinu. Ona zatvara oči i naslanja lice na moj dlan. „Majka te zove.“

Širom otvara oči i osmeh čili, smenjen prestravljenim izrazom i iskolačenim očima. Brzo se podiže u sedeći položaj, bez ičega na sebi izuzev zlatnog krstića. „O Zot*! O Zot!“

„Da. O Zot!“

„Moja spavaćica!“

Neko tiho ali užurbano kuca na vrata. „Alesija!“, sikće gospođa Demači.

„Sranje! Sakrij se! Pobrinuću se za ovo.“ Srce mi mahnitno kuca.

Alesija skače s kreveta, naga i predivna, a ja brzo ustajem i navlačim farmerke. Stvarno, dođe mi da puknem od smeha – kao da smo u nekoj besmislenoj engleskoj farsii. Ludo je. Oboje smo odrasli ljudi koje niko nije prisilio ni na šta, a uskoro ćemo se venčati. Dobacujem brz pogled Alesiji, koja navlači gotičku spavaćicu, pa prilazim vratima. Odškrinem ih, praveći se da sam se tek probudio. Njena majka je s druge strane. „Dobro jutro, gospođo Demači.“

„Dobro jutro, grofe Maksime. Alesija?“, pita.

„Je li ponovo otišla?“ Trudim se da izgledam zabrinuto.

„Nije u svom krevetu.“

Alesija tabana po hladnim pločicama i obavija mi ruku oko pasa, provirivši iza mene. „Mama, ovde sam“, šapne na engleskom – mislim da to radi zbog mene.

Majku mu.

* Alb.: Bože. (Prim. prev.)

Ne samo da smo uhvaćeni nego sam raskrinkan kao lažov pred budućom taštom. Sležem ramenima u znak izvinjenja Špresi, ali ona se mršti. Nije nimalo razgaljena.

Sranje.

„Alesija!“, prosikće pa se nervozno osvrne preko ramena.
„Po të gjet yt atë këtu!“*

„E di. E di“**, odgovara Alesija pa odgovara na moju grimasu slatkim pokajničkim pogledom i podiže usne prema mojima da me smerno poljubi. Izlazi u viktorijanskoj spavaćici i dobacuje mi usplamteli pogled dok prati majku uz stepenice. Opraštam joj što me je raskrinkala kao lažova pred majkom dok stojim i slušam kako na albanskom sikću jedna na drugu. Ne čujem njenog oca.

Čini mi se da smo se izvukli.

Pa, rekao je da je ona sad moj problem. Zatvaram vrata, odmahujući glavom jer me to ljuti. Alesija nije *moj problem*, jebote. Ona je žena koja zna šta hoće. Kako je uopšte mogao da pomisli tako nešto? To me nervira. Njen otac i ja smo kulturološki sušte suprotnosti i, koliko god ga poštovao, potrebno je da ga neko dovuče u dvadeset prvi vek. Jasno mi je zašto ga se Alesija pribojava. Kad ga je pomenula u Kornvolu, natuknula je da je naprasit. Tad je rekla da joj on ne nedostaje – već samo majka.

Dođavola. Što pre odemo odavde, to bolje.

Koliko ćemo morati da čekamo da se venčamo?

Možda bi trebalo da pobegnemo.

Da pobegnemo kako bismo se venčali?

Dok čekamo njen novi pasoš, mogli bismo da se sklonimo u hotel *Plaza* u Tirani i zajedno otkrivamo prestoničke čari. Koliko li je uopšte potrebno da se dobije pasoš? Dovoljno dugo da njen otac pođe za nama s pumparicom? Ne znam, a ionako

* Alb.: Ako te nađe ovde! (Prim. prev.)

** Alb.: Znam, znam. (Prim. prev.)

mislim da se Alesiji ta ideja ne bi dopala. Ali ovo jurcanje oko krišom kao da smo klinici – to je ludo. Kao da smo se oboje vratili nekoliko vekova u prošlost. Nisam siguran koliko ću još to moći da trpim.

Gledam na sat. Još je rano, tako da skidam farmerke i ležem. Dok zurim u tavanicu i razmišljam o poslednjih nekoliko dana, u svest mi se prikrađa sećanje na nedavni san.

Šta je to trebalo da znači, kog đavola?

Kit?

Odobrava što sam nasledio grofovstvo.

Radi li se o tome?

Da li bi se složio s tim što sam tako brzo zaprosio devojkicu i s venčanjem pod pretnjom pumparicom?

Ne, ne bih rekao. Možda je san to značio. Kad bolje razmislim – nisam siguran hoće li se ovo venčanje dopasti ikome u mojoj porodici. Zatvaram oči i zamišljam majčinu reakciju na tu vest. Možda će se obradovati što se ženim... napokon.

Neće. Pobesneće. Znam to.

Možda je san značio da me Kit podržava.

Moguće je.

Da...

To je objašnjenje sna.

Njena majka je ljuta, a Alesija ne zna šta da kaže kako bi je odobrovoljila.

„Šta to radiš?“, zareži Špresa.

Alesija izvija obrvu umesto odgovora.

„Alesija!“, brecne se njena majka, dobro znajući šta je htela da kaže. „Samo zato što je taj čovek probao ukus tvog kolača ne znači da ne treba da čekate dok se ne venčate!“

Mama!

„Ako te otac uhvati!“ Uzdiše. „Mislim da je izašao, možda da te traži. Verovatno bi se šlogirao kad bi znao šta si radila.“

Ogorčeno cokće dok idu hodnikom, ali izraz joj smekšava kad stignu do dnevne sobe. „Mada već si trudna, tako da...“ Pomirena sa sudbinom, sleže ramenima.

Rumenilo se polako penje Alesijinim licem. Treba li da kaže majci da je lagala?

„I, tvoj lepi grof, u dobroj je formi.“ Špresa se vragolasto osmehuje dok odmerava ćerku.

„Mama!“, uzvikne Alesija.

„Ima tetovažu.“

„Ima. To je grb njegove porodice.“

„Shvatam.“ Zvuči kao da je protiv tetoviranja i skuplja usne. Alesija sleže ramenima. Ona voli njegovu tetovažu.

Njena majka se osmehuje. „On je dobar prema tebi... u krevetu?“

„Mama!“ Alesijin glas se od zaprepašćenja podiže nekoliko oktava.

„To je važno. Hoću da budeš srećna, a moraš i da ga usrećuješ. A neće mnogo proći dok dete ne dođe i, pa...“ Njena majka otpuhuje. Odiše razočaranjem, a ćerka joj tupo uzvraća pogled.

Šta da kaže? Da je lagala roditelje?

Je li tako bilo njenoj majci kad ju je rodila?

Alesija ne želi da misli o tome. Uostalom, prerano je za takve razgovore.

„Mislim da je srećan“, odgovara konačno.

„Dobro je. Možemo još da pričamo o tome.“

„Ne želim da pričam o tome“, odseče Alesija sablaznuto.

„Zar nemaš pitanja?“

Ona prebledi pri samoj pomisli. „Nemam!“

„Čini mi se da je sad malkice kasno za to. Ali ako imaš pitanja, tvoj otac i ja...“

„Mama! Prestani!“ Alesija dlanovima pokriva uši. „Ne želim da znam.“

Njena majka se dobrodušno smeje. „Drago mi je što si se vratila, srce moje. Mnogo si mi nedostajala.“ Osmeh joj čili i

ona zaškilji. Izraz lica joj se menja – uozbiljuje se. „Sinoć sam se prevrtala po krevetu. Razmišljala sam o nečemu što je lord Maksim rekao. Nisam mogla da spavam od brige.“ Glas joj zamire.

„Šta je bilo, mama?“

Špresa duboko uzdiše kao da je ono što se sprema da kaže naročito odvratno. „Pomenuo je trgovinu ljudima.“

Alesija zine. „O, mama, toliko toga treba da ti ispričam, ali prvo ću se istuširati.“

Majka je privlači u zagrljaj. „Slatko dete mog srca“, kaže joj tiho na uvo. „Mnogo mi je drago što si kod kuće. I što si na sigurnom.“

„I meni, mama. I što više nema Anatolija.“

Špresa klima glavom. „A tvoj verenik, ima li on preku narav?“

„Ne, ne. Nema. Naprotiv.“

Majka se osmehuje od uva do uva. „Ozariš se kao letnji dan kad pričaš o njemu.“ Uzima ćerku za ruku i, podigavši obrvu, divi se lepom vereničkom prstenu. „Ima i novca i ukusa.“

Alesija klima glavom dok gleda svetlucavi dijamant na prstu.

Taj prelepi prsten je sad njen.

Teško joj je da poveruje u to.

„Idi da se istuširaš. Spremiću hleb i kafu.“

Alesija stoji ispod mlaza u porodičnom kupatilu i uživa u toploj vodi. Voda ne teče brzo kao u Kornvolu, ali prija joj toplota dok se pere. Prvi put dozvoljava sebi da razmišlja o svemu što se dešavalo poslednjih nekoliko dana.

Anatoli. Otmica. Dugo putovanje dovde. Njegova surovost.

Stresa se. On više nije deo njenog života i zahvalna je na tome.

I lepo su je dočekali kod kuće; čak je i otac priznao da mu je nedostajala.

Alesija žmuri dok energično utrljava šampon u kosu i pokušava da potisne grižu savesti. Lagala je roditelje i takva neiskrenost grebucka joj savest kao čičak.

Nije trudna, ali treba li da im kaže istinu?
Šta bi njen otac rekao kad bi saznao? Šta li bi uradio?
Podiže lice prema mlazu i pušta da voda teče po njoj.
A tu je i Maksim.

Alesija se široko osmehuje pod mlazom. Prešao je ceo kontinent kako bi je pronašao i poneo je prsten da je zaprosi. To je mnogo više nego što je smela i da zamisli ili da se nada. Ali sad mora da sazna šta Maksim zaista misli o nametnutom albanskom venčanju.

Sinoć se nije bunio.

Ipak, Alesija bi volela da joj je otac manje navalentan.

Bila bi srećnija da je u Londonu, a pribijava se da to važi i za Maksima. Koliko će proći dok ne počne da se dosađuje u Kukešu? On je navikao na potpuno drugačiji život, a ovdje nema nikakve rasonode. Možda bi trebalo zajedno da pobegnu iz Kukeša. Mogu da se venčaju u Engleskoj.

*Šta li bi Maksim mislio o tome? Alesija ispira kosu pa se ukoči.
Ne. Mama!*

Alesija ne može da ostavi majku ocu na milost ili nemilost. Mora da povede majku sa sobom. *Može li? Da li bi se Maksim protivio?* Na kraju krajeva, Špresa tečno govori engleski. *Njena* majka, Alesijina voljena baka Virdžinija, bila je Engleskinja. Sigurno ima porodicu u Engleskoj. Alesija ne zna. Nana nikad nije govorila o svojoj engleskoj porodici jer su se protivili njenoj udaji za Albanca.

Hoće li se to desiti i sa Maksimovom porodicom?

Hoće li biti protiv nje?

Drhtaj joj prolazi niz kičmu. Maksim će se oženiti svojom čistačicom, strankinjom bez prebijene pare. Naravno da će se protiviti. Alesiji se raspoloženje kvvari.

Šta može da uradi?

Možda ne bi trebalo da se venčaju dok ne upozna njegovu porodicu i ne sazna hoće li je prihvatiti ili neće jer duboko u sebi želi njihov blagoslov.

Ali prvo mora da se izbori sa svojim ocem i njegovim očekivanjima, a on je tvrdoglav, temperamentan, ponosit čovek. Rekao je da želi da se venčaju do kraja nedelje.

Je li to uopšte moguće?

Alesija trlja lice. Previše je tema za razmišljanje i mnogo toga što valja uraditi.

Alesija ulazi u kuhinju. Njena majka podiže pogled s testa koje mesi da je pogleda. „Izgledaš drugačije“, kaže i ostavlja testo sa strane da nadođe.

„Zbog odeće?“ Alesija se zavrti u mestu. Obukla je suknju, majicu i kardigan koje joj je Maksim kupio u Padstouu.

„Da, možda. Ali izgledaš kao da si videla sveta.“ Njena majka odlazi do sudopere da opere ruke.

„I jesam“, odgovara Alesija tiho. Prešla je pola Evrope s trgovcima ljudima, bila je beskućnica, živela je u jednom od najprometnijih gradova sveta i zaljubila se... a onda joj je sve to oduzeto kad ju je verenik oteo i umalo silovao. Alesija se stresa.

Ne razmišljaj o njemu.

„Kafa?“, pita je majka.

„Bez šećera“, odgovara i seda za sto.

Špresa se iznenađeno zagleda u nju. „Zar možeš da je piješ takvu?“

„Navikneš se.“

Špresa spušta punu šolju ispred Alesije pa sa svojom kafom seda naspram nje. „Pričaj mi. Šta se desilo otkako sam te smestila u onaj minibus na putu za Skadar?“

„O, mama.“ Alesiji usna zadrhti jer je sve ono što je preživela otkako je napustila Albaniju pogađa poput plimskog talasa u grudi. Zamuckujući, kroz suze, priča majci sve.

Budim se osvežen. Sunce se popelo na nebu. Gledam na sat i vidim da je pola deset. Kasno je. Brzo navlačim farmerke,

majicu i džemper. U nekom trenutku ću morati da odem u hotel po svoje stvari. Ali važnije je da saznam šta se dešava s našim venčanjem iznuđenim pretnjom pumparicom.

Zatičem Alesiju i njenu majku kako tiho plaču za stolom u dnevnoj sobi.

Šta, kog mog?

„Šta se desilo?“, pitam, štrečnuvši ih. Samo što ne dobijem srčku od zebnje.

Alesija briše suze, skače sa stolice i trči mi u naručje.

„Hej, šta je bilo?“

„Ništa. Drago mi je što si tu.“ Grli me.

Ljubim joj teme. „I meni.“

Špresa ustaje i otire suze. „Dobro jutro, lorde Maksime.“

„Dobro jutro. Ovaaaaj... Zovite me Maksim. To mi je ime.“

Napregnuto se osmehne. „Kafa?“

„Da, hvala.“

„Bez šećera, mama“, umeša se Alesija.

Podižem joj bradu i zagledam se u tužne, tamne oči koje su previše toga vidеле i preživеле. Srce mi se steže.

Moja ljubav.

„Zašto si toliko uzrujana?“

„Pričala sam mami šta se sve desilo otkako sam otišla iz Kukeša.“

Čvršće je grlim, a grudi mi se stežu od navale zaštitničke energije. „Shvatam.“ Ljubim joj kosu i privijam uz sebe, zahvalan što je ostavila ta strašna iskustva za sobom. „Sad te čuvam i neću te ispuštati iz vidokruga.“

Nikad.

Mršt看 se, iznenađen žestinom svojih osećanja. Zaista *ne želim* da je ispustim iz vidokruga. Ionako je previše prepatila. „Stvarno to mislim“, dodajem. Ona mi prelazi vrhovima prstiju po bradici i njen dodir izaziva trnce... svugde. „Moram da se obrijem.“ Zvućim namćorasto.

Ona se široko osmehuje. „Volela bih da gledam.“

„Ma nije valjda?“ Izvijam obrvu.

Alesiji oči više nisu malodušne, već blistaju od razgaljenosti i osećanja koja kao da se obraćaju mom međunožju.

Gospođa Demači se posvećuje kivanju kafe. Glasno zveckajući šerpicom, što razbija čini koje su nas obuzele. Ljubim Alesiju u nos pa se, kezeći se kao budala, okrećem prema njenoj majci. Alesija mi se naslanja na grudi dok posmatram složen postupak koji uključuje limenu džezvicu, kašičicu s dugačkom drškom i usredsređeno mešanje za šporetom.

Njena majka mi se ovlaš osmehne. „Sedite“, kaže. Stoga puštam verenicu i, pogledavši pumparicu na zidu, smeštam se za stol.

Alesija uzima šoljicu i tanjirić iz vitrine. Nosi tamnu teksas suknju koju smo kupili u Padstouu. Sjajno joj prijanja uz savršeno oblikovanu guzu.

Prelepa je.

Uzvrpoljim se na stolici, a Alesija mi sipa kafu iz limene džezve. „Tvoja kafa“, kaže. Tamne oči joj oduševljeno sijaju dok stavlja šoljicu ispred mene. Zna da je gutam pogledom i to joj se sviđa. Široko se osmehujem, pa gledajući je u oči, skupljam usne kako bih nežno dunuo preko ruba šoljice. Ona rastvara usne i glasno uzdiše. Šire se osmehujem.

Vraćam ti milo za drago.

Njena majka se nakašljava, prenuvši nas. Alesija prasne u smeh i kaže nešto na albanskom, a gospođa Demači klima glavom u znak neslaganja s ćerkom.

Otpijam gutljaj kafe. Vrela je, aromatična i gorka, ali prija. Alesijina majka uključuje rernu pa počinje da mesi testo. Brza je i efikasna. Začas razvija testo na trake pa na kocke. Njena brzina je zadivljujuća. Nije ni čudo što je Alesija tako dobra kuvarica. Pridružuje se majci i opčinjeno gledam kako šakama oblikuju loptice od testa. Njihova opuštenost u kuhinji podseća me na Džesi i Deni u Tresilijan holu u Kornvolu. Špresa reda loptice jedne blizu drugih u plehu, a Alesija malom plastičnom četkom

crta po njima mlekom. Smiruje me da gledam koliko su vešte i opuštene jedna pored druge – prave domaćice.

Dođavola. Ponašam se nevaspitano!

„Mogu li nekako da pomognem?“, pita Maksim.

Alesija pažljivo odmahuje, a njena majka klima glavom.

„Ne, mama. Klimanje znači 'da'.“

Špresa se nasmeje. „Nismo navikle da nam muškarci pomažu u kuhinji.“ Oči joj razgaljeno sijaju dok stavlja pleh u rernu.

Alesija počinje da postavlja sto. „Rekla sam ti. Ovde samo žene kuvaju.“

Doručak je izvrsna sveže pečena gozba. Jedem već četvrtu balon-lepinju s maslacem i džemom od bobičastog voća i pijem drugu kafu kad čujem zatvaranje ulaznih vrata. Nekoliko trenutaka kasnije, pojavljuje se gospodin Demači u mrkom odelu i s izrazom lica koji ne odaje ništa. Špresa skače sa stolice i sipa vodu u džezvu.

Možda joj je potrebna veća džezva.

Alesija ustaje, uzima tanjir i nož pa ih stavlja u čelo stola. Demači seda. Očigledno je da je to normalno – celog života ga dvore.

Ovaaaj... I mene su služili. Ali to nije radila moja majka – a ni sestra, kad smo već kod toga.

„*Mirëmëngjes*“, progundā, gledajući me nedokučivo kao i uvek.

„Moj otac ti je nazvao dobro jutro“, prevodi Alesija. Izgleda kao da se zabavlja.

Zašto joj je to smešno?

„Dobro jutro“, klimam glavom budućem tastu.

On počinje da priča, a Alesija i njena majka slušaju – opčinjene njegovim dubokim glasom. Voleo bih da znam šta im objašnjava.

Konačno se Alesija okreće prema meni. Razrogačila je oči kao da ne veruje sasvim u ono što će mi reći. „Moj otac, dogovorio je naše venčanje.“

Već?

Sad je red da ja izgledam zapanjeno. „Ispričaj mi.“

„Potreban ti je samo pasoš.“

Gledamo se i mislim da nam isto prolazi kroz glavu.

Zvuči prelako.

Pogled mi se sreće s njegovim. On istura bradu i nadmeno me ošine pogledom koji poručuje da se ne zajebavam s njim, kao da me čika da se pobunim.

„Sastao se sa službenikom iz, ovaj... matičarske... kancelarije. Ne znam kako se kaže na engleskom“, nastavlja Alesija. „Jutros su se našli na kafi i dogovorili o svemu.“

U nedelju? Zar je tako jednostavno?

„U redu. Kad?“, pitam odmerenim glasom jer ne želim da razjarim matorog jarca. On ima kratak fitilj – gotovo kao moj prijatelj Tom.

„U subotu.“

Sumnja mi poteče niz kičmu. „Dobro“, odgovaram, ali kolebljivost me sigurno odaje. Gospođa Demači uznemireno prelazi pogledom s mene na muža pa na ćerku.

Alesija kaže nešto ocu, koji drekne na nju, štrečnuvši nas. Ona prebledi i obara glavu, ali pogleda me kad odgurmem stolicu od stola.

Ne bi trebalo tako da razgovara s njom.

„On i službenik su stari prijatelji“, objašnjava Alesija užurbano. „Stari prijatelji. Mislim da ga poznajem. Već sam ga upoznala. Moj otac kaže da je sve dogovoreno.“ Ona je očigledno navikla na njegove ispade, ali ipak izgleda nesigurno.

I ja sam nesiguran. Taj dogovor deluje previše zgodno.

Zbunjeno se naslanjam na stolici jer ne želim da ga provociram. „Šta treba da uradim?“

„Sutra moramo da se nađemo sa službenikom u baškiji – hoću reći, u gradskoj skupštini – da odgovorimo na neka

pitanja i popunimo papirologiju. “ Alesija sleže ramenima. Izgleda kao da je uzrujana koliko i ja.

Dobro. Razgovaraćemo sa službenikom.

Dok perem kosu pod prilično prostim tušem, doživljam pravu krizu svesti. Brza pretraga na internetu s telefona otkrila mi je da je stranim državljanima mnogo teže da se venčaju u Albaniji nego što Alesijin otac zamišlja. Formulari moraju da se popune, prevedu i overe kod notara – a samo sam letimično pogledao šta je sve potrebno.

Šta li je njen otac organizovao?

Kako li je uspeo da zaobiđe uobičajene kanale?

Ako je to uradio, je li takvo venčanje po zakonu?

A ako nije, kako mogu da pristanem na venčanje koje verovatno nije legalno da bih udovoljio ponosnom, nestrpljivom starcu? Znam da će mi postati tast, ali previše traži. Sva njegova jučerašnja priča o časti ne vredi ništa ako se tako ponaša prema ćerki.

I u nezgodnom sam položaju. Ne mogu da odem bez Alesije, a znam da mi matori jarac neće dozvoliti da je odvedem sa sobom. Potrebni su joj pasoš i viza da bi se vratila u Englesku, a ja nemam predstavu gde ni kako da ih dobijemo. Verovatno negde u Tirani. Ne znam.

Mada, rekao je da je ona sad moj problem.

Možda bi trebalo da ga držim za reč.

Isključujem vodu, ogorčen i zbunjen zbog situacije u kojoj sam se našao – i zbog ogromne bare koju sam napravio na podu. To ne ostavlja dobar utisak o albanskim vodovodnim instalacijama. Uzimam peškir i brzo se brišem pa se oblačim i otvaram vrata.

Alesija je ispred i drži nešto što podseća na visokotehnološko sredstvo za čišćenje kupatila. Nasmejem se od iznenađenja i sreće što je vidim, vrativši se u vreme kad je bila u mom stanu

i nosila onaj grozni najlonski radni mantil, a ja sam je krišom gledao... i zaljubljavao se.

Ona se široko osmehuje i stavlja prst na usne.

„Zna li on da si ovde?“, pitam šapatom.

Odmahuje glavom, polaže mi dlan na grudi i gura me nazad u kupatilo. Ostavlja briska i brzo zaključava vrata.

„Alesija“, upozoravam je, ali ona mi obuhvata lice i ljubi mi usne. Poljubac joj je nežan i sladak, ali zahtevan – iznenađujuće zahtevan. Jezikom traži moj i naslanja telo na moje. Zatvaram oči i obavijam ruke oko nje, zanesen ljubljenjem. Zavlači mi prste u vlažnu kosu, a usne joj postaju odlučnije, sisaju moje. To je alarm za moju nestrpljivu kitu.

Dođavola. Kresnućemo se.

U albanskom kupatilu s lošim vodovodnim instalacijama.

Odmičem se kako bismo povratili dah. Alesijine oči su tamne i pune obećanja, ali i nesigurnosti.

„Šta je bilo?“, pitam.

Ona odmahuje glavom.

„Ne.“ Obuhvatam joj lice i zagledam joj se u oči. „Bože, koliko god da te želim, nećemo se kresnuti u ovom kupatilu. Tvoji roditelji su blizu i nemam kondom. A sad mi kaži šta je bilo? Jesi li zabrinuta zbog venčanja?“

„Jesam.“

Odahnem i puštam je. „Da. Ono što je tvoj otac udesio – ne znam je li to... po zakonu.“

„Znam. Moji roditelji hoće da razgovaraju o, ovaaaj... pojednostima s nama posle podne. Ne znam šta da radim. Mislim da se ocu žuri zato što misli da sam trudna. Uspeo je da povuče neke konce.“

U glavu mi dolazi slika njenog oca kao zlog lutkara koji povlači konce svojih marioneta – Alesije i mene. To me nasmeje. „Kažemo 'povukao neke veze'.“

Ona ponavlja tu frazu i stidljivo se osmehne.

„I dalje ti ne smeta što te ispravljam?“

„Nikad.“

Dobro. Hajde da pređemo na plan A. Ovako.

„Hajde da odemo. Ne moraš da ostaneš ovde. Punoletna si. Nemaš nikakve obaveze prema njemu – šta god on mislio. Možemo da odemo u Tiranu. Da ti izvadimo pasoš i tražimo vizu. A onda možemo da se vratimo u Englesku. I tvoji roditelji će doći na naše venčanje.“

Alesija kolači oči dok joj se osećanja smenjuju na licu. Čini mi se da nada odnosi pobeđu, a mislim da je i sama razmišljala o toj mogućnosti.

Ali odjednom se snuždi, tako da je privlačim k sebi i grlim. „Smislićemo nešto.“ Ljubim je u kosu.

Podiže pogled prema meni. Mislim da se premišlja da li da mi kaže nešto ili ne.

„Šta je bilo?“

„Ništa. Sve je u redu.“

„Reci mi“, navaljujem.

Ona guta knedlu. „Moja majka.“

„Šta u vezi s njom?“

„Ne mogu je ostaviti ovde s njim.“

„Želiš da je vodiš sa sobom?“

„Da.“

Jebiga. „Dobro, ako to želiš.“

Alesija izgleda zgranuto. „Pristaješ?“

„Da.“

Ona se ozari kao novogodišnja jelka, kao da se konačno rešila svih briga. Obavija mi ruke oko vrata. „Hvala, hvala, hvala“, govori između poljubaca. Istovremeno se smeje i plače.

O, malena.

„Ne plači. Uradio bih sve za tebe. Trebalo bi to da znaš. Volim te.“ Palčevima joj brišem suze i milujem joj lice. „I, kao što sam rekao, smislićemo nešto. Napravićemo plan.“

Gleda me očima tamnim od obožavanja kao da znam odgovore na večna pitanja o svemiru. Dobrodošla toplina mi se širi grudima. Njeno poverenje u mene me zbunjuje, ali mi vraški prijia.

I znam da bih učinio sve za nju.